

DESIRE®

A romantic couple in formal attire embracing in a gallery. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a black, backless dress with thin straps and a silver necklace. They are standing in front of a large painting of a peacock. The background is a gallery with other art pieces visible.

Nadine Gonzalezová
Stalo se v Miami

 HARLEQUIN®
TM

NADINE GONZALEZOVÁ

STALO SE V MIAMI

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

mé březnové tituly spojuje jedno téma: hrdinové jsou od počátku přesvědčeni, že dostali příležitost ke krátkodobému flirtu, k dočasnému milostnému dobrodružství, které v dohledné době vyšumí a skončí. Ovšem osud je hráč, který má mnohá esa v rukávu, a tudíž dokáže pořádně překvapit. Tak třeba hrdina příběhu Jedno malé tajemství zjistí, že se mu z takového letního flirtu narodil syn... V povídce Dvojité pokušení hrdina zaboduje ještě více, protože jeho krásná milenka dokonce čeká dvojčata! No a kdo by se divil půvabné a chytré galeristce, že nevěří v budoucnost vztahu s hollywoodskou celebritou? Ale navzdory hrdinčině skepsi nakonec romance Stalo se v Miami vypráví o naplnění snu dvou mladých lidí...

S láskou

Váš Harlequin

Nadine Gonzalezová

STALO SE V MIAMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
What Happens in Miami...

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Nadine Seide
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9026-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9027-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9028-9 (PDF)

PROLOG

BASELICIOUS

Marnotratný syn se vrací! Alessandro Cardenas (Sandro pro své fanoušky) byl minulou noc spatřen v Miami. Držitel ceny Akademie a náruživý sběratel umění je zpátky v kouzelném městě, aby se zúčastnil veletrhu umění Art Basel Miami. Víkendová událost je směsicí okázalosti, kultury a dobrého pití, něco takového člověk může zažít právě jen v Miami! Připravte se! Do našeho města se sjedou nejznámější celebrity, aby si užívaly královského zacházení a nekonečných oslav! Na rozdíl od ostatních je ale možné, že Cardenas o nic z toho nebude mít zájem. Herec daruje obraz ze svých soukromých sbírek, aby zvýšil zisk sbírky pro karibské ostrovy, které byly zdevastovány loňským ničivým hurikánem. Mezinárodní aukce začíná zítra večer a jde, jak ani nemusíme zdůrazňovat, o přísně sledovanou událost, které je možné zúčastnit se pouze na pozvání. My ostatní si budeme muset počkat na jinou příležitost, abychom Cardenase zahlédli. Máme v úmyslu někdy mezi 4 a 6 ráno zaběhnout do jeho oblíbeného klubu TENTEN, kde by tenhle krasavec měl trávit hodiny odpočinku. #MilujemeSandra –@Slunce&Vino_IG

PRVNÍ KAPITOLA

Angel neměla ve zvyku vyjíždět si jen tak spontánně uprostřed týdne na lodi, pokud se jí to ovšem pořádně nevyplatilo (pěknou odměnou by třeba mohl být dvoudenní pobyt zdarma na Bahamách). A přesto zjistila, že se ve středu večer nachází na palubě rychlého člunu, který klouzal ze zátoky. Vlasy, šátek a sukně jejích šatů jí vlály ve větru, když slunce pomalu začalo zabarvovat oblohu večerní plejádou odstínů. Byla na cestě na bariérový ostrov Fisher Island, soukromé útočiště pro bohatou smetánku, který byl přístupný pouze lodí nebo letadlem, a přesně tato skutečnost ještě zvyšovala jeho atraktivitu.

Au! Člun nadskočil na ostré vlně a jeho pohyb odhodil Angel na stranu. Řidič na ni křikl, aby se raději posadila, což vděčně udělala a pevně sevřela zábradlí. *Máš štěstí, že tady jsi*, připomněla jsi. Tenhle úkol jí padl do klína díky sérii nešťastných událostí. Hned ráno, když Justine Carrová, seniorní prodejkyň galerie, spěchala přes Lincoln Road, aby si dala kávu v oblíbené kavárně, srazil ji Mini Cooper. Nehoda byla lehká, odnesla to zlomeným kotníkem a pochroumaným egem. Ostatním ale pořádně zkomplikovala život.

Byl týden, kdy se konal Art Basel, a to nebyla vhodná doba k tomu, aby se člověk nechal přejet autem. Po několika hektických změnách požádali Angel, která byla v Galerii Six nejkratší dobu, aby se o tuhle věc postarala...

Člun zpomalil a vjel do přístavu plného jachet a dalších lodí. Přispěchal k ní jakýsi muž, aby jí pomohl na molo, ale ona mu místo ruky podala svůj kovový kufřík. Pak vyklouzla ze svých střevíčků od Louboutina a vystoupila z lodi sama.

Následovala krátká jízda golfovým vozíkem, který Angelu přivezl k nádhernému komplexu *Villa Paradiso*. Projeli branou a palmovou alejí a po krátkém rozhovoru se šéfem ochranky mohla vstoupit do hlavní budovy. Vyjela výtahem do desátého patra, u dveří střešního apartmá ji přivítala pokojská, zkontrolovala její jméno a zavedla ji do obývacího pokoje.

„Prosím, počkejte tady,“ požádala ji.

Angel uchváceně sledovala panoramatický výhled na záliv, po němž před chvílí přijela, a na město, které se rozkládalo za ním. Nad tím vším se klenulo růžové a modré nebe. Učiněný ráj, pomyslela si. A tak blízko města, jen přes kousek vody. Položila kufřík s obrazem na odkládací stůl a zkontrolovala se v zrcadle, které viselo nad ním.

Zhrozila se. Šaty měla pomačkané a vlasy... Proboha, ty vlasy. Rychle si je upravovala prsty, ale zároveň si musela přiznat, že jí ta jízda rychlým člunem prokázala službu. Doslova zářila! Světle hnědá pleť jí svítila a oči měla jasné a čisté. Svěží vzduch je podle všeho nejlepší kosmetika. Pomyslela si, že by asi měla chodit ven častěji. Ale toho, co by měla dělat častěji, bylo víc: měla by chodit na schůzky, měla by mít sex. Měla by chodit do společnosti, běhat, možná by se měla i potápět. To soustředění na kariéru rozhodně není zdravé. Později, slíbila si.

Najednou k ní odněkud dolehla hudba, smích a vůně něčeho moc dobrého. Pořádá snad její klient večírek? Pokud ano, přála si, aby si pospíšil. Čím dříve uzavřou tuhle smlouvu, tím dříve se bude moci vrátit ke svému životu. A je jedno, že její život momentálně sestával z požívání krekrů ze supermarketu a myšlenek na to,

že její ex je bez ní dokonale spokojený. Teď se musí soustředit na tuhle zakázku.

Angel se rozbušilo srdce očekáváním, což ji trochu naštvalo. Setkání s kupcem by nemělo být důvodem, aby se jí v žaludku rozletělo hejno motýlků, a to bez ohledu na to, jak bohatý a pohledný a slavný ten kupec je. Co bude dál? Požádá ho o autogram? Pokud bude mít takové nastavení, nikdy v tomto podnikání neprorazí. Je to její nová cesta, nový směr v kariéře. Na to, že se bude ve svém zaměstnání od nynějška potkávat se slavnými a bohatými lidmi, si bude muset rychle zvyknout. Když od ní odešel její bývalý, usoudila, že svůj životní styl z hladového uměleckého příjmu neudrží. Musela se podívat do tváře skutečnosti: její sen se rozplynul jako pára nad hrncem a čas, kdy si mohla lízat rány, už taky pominul. Prodávat vlastní obrazy nemohla, ale co jí bránilo prodávat díla jiných umělců? Během několika týdnů získala práci v galerii v Miami Beach a vydělávala tolik, že si mohla začít šetřit na uskutečnění druhé části svého plánu. Z dnešní transakce sice žádný příjem mít nebude, ale pokud dopadne dobře, vyslouží si body k dobru u své nadřízené.

Angel se znovu podívala na mobil. Uplynulo teprve pět minut. Věděla, že se musí uklidnit, známi a slavní lidé nechávají ty obyčejné čekat v jednom kuse. Rozhlédla se po místnosti a trénovanými očima zaznamenala několik uměleckých děl. Celý prostor byl jako galerie, která představovala sběratelův eklektický přístup: byla zde díla z různých období a stylů. Přistoupila ke vzdálenější stěně, na níž visela dvojice zarámovaných kreseb. Na jedné z nich bylo rudé jablko na větvi. Na druhé žena spící v zahradě. A když se člověk zaměřil na kousky kresby mezi strategicky umístěnými listy, bylo zřejmé, že je nahá. Angel se naklonila blíž a snažila se rozluštit signaturu, když tu za sebou uslyšela zvuk bosých nohou na dlažbě.

Podívala se přes rameno a tam byl on. Stál bez hnutí

v posuvných dveřích na terasu a zbylé sluneční světlo vykreslovalo proti otvoru jeho siluetu. Byl skoro nahý, pokud si člověk odmyslel mokré plavky, což nebylo vůbec těžké. Byl štíhlý a vypracovaný a měl tělo plavce. Angel připadalo, jako by zrovna vystoupil z moře. Jeho hrud' a končetiny se leskly vodou, vlnité tmavé vlasy měl vlhké a jeho bronzová pleť svítila. Tvářil se překvapeně, cožpak ho nikdo neupozornil, že místo Justine přijde někdo jiný?

Nakonec se ale pousmál. „Promiňte, čekal jsem...“ Odmlčel se a rychle si oblékl pomačkanou košili. „Říkali, že se jmenujete Angel a já jsem si myslel...“

Myslel si, že přijde muž. Obvyklý omyl. Sama chodila do školy nejméně se třemi kluky, kteří se jmenovali Ángel. Postoupila kupředu, aby se představila. „Jsem Angeline Louisová z Galerie Six,“ řekla. „Angel je zkratka.“

Vzal si od ní vizitku a přešel přes vytlačené logo galerie. Pak si tiše zopakoval její jméno. „Angel.“

Dojalo ji to, ale nedokázala by říct proč. Pak se také představil. „Alessandro Cardenas.“

Skoro řekla, že ví, kdo je, ale to by vlastně nebyla pravda. Jistě, znala jeho jméno, věk a původ. Alessandro D. Cardenas, dvaatřicet let, původem z Kuby. Viděla většinu jeho filmů, včetně toho nezávislého *Stíny potřebují světlo*, za který obdržel Cenu nezávislých filmů, *Zlatý Glóbus* a ještě Oscara za nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli. Znala všechny značky, které propagoval, věděla, jaké jsou jeho politické preference a dokázala by si vzpomenout na několik jeho známých bývalců. Alessandro byl sexuální symbol, hvězda sociálních médií a miláček kritiky. Přesně v tomto pořadí. Kromě toho to vypadalo, že je taky skutečný sběratel umění. Na to, že se s ním nikdy neseťkala osobně, toho o něm věděla poměrně hodně. Víc než o svých sousedech. „Ráda vás poznávám, pane Cardenasí.“

„To ne,“ zvedl ruku. „Jsem Sandro. Nikdy Alé. Když jsem byl malý kluk, měl jsem kočku, která se tak jmenovala. Sice se pak zatoulala, ale vždycky to bude jen její jméno.“

To jí připadalo divné. „Kluk jménem Alessandro měl kočku, která se jmenovala Alé?“

„Zkratka. Bylo mi deset a byl jsem tak trochu narcis.“

„Změnilo se od té doby něco?“ zeptala se Angel. Pochybovala, že z narcismu vyrostl.

Odložil vizitku na stolek. „Za prvé už nejsem malý kluk.“

Tak s tím musela souhlasit. Navzdory svým snahám se nemohla očima odtrhnout od jeho dokonalého těla. Bylo jí líto, že se kvůli ní oblékl. Košili měl stejně pomáchanou jako ona šaty, ale bělostná bavlna tvořila krásný kontrast k jeho snědé pokožce. *Přestaň s tím!* Uvědomila si, že ještě před pěti minutami byla nervózní z toho, že se mají setkat, a teď si tady spolu povídají, jako by se potkali u baru. Kde je její profesionalita? Angel věděla, že se musí dát do pořádku.

On jí však neposkytl žádný čas. Podíval se jí do očí a pronesl: „*Pokoušení.*“

„Prosím?“ zeptala se zaskočeně.

„Ten diptych,“ ukázal na obraz, na nějž hleděla. „Na první kresbě je Eva v rajské zahradě, na druhé jablko, na které nemůže dosáhnout.“

„*Pokoušení,*“ opakovala. Člověk nepotřebuje titul z biblistiky, aby ten symbol pochopil, ale zrovna teď měla dojem, že by jí přišlo vhod pár dalších mozkových buněk. Bylo jí jasné, že se musí pohnout z místa, než ze sebe udělá úplného blázna. Přešla ke stolu a dotkla se kovového kufříku. „Jak jste požadoval, mám tady –“

„Jedla jste už?“

„Prosím?“

„Zrovna jsme se vrátili od bazénu a chtěli jsme se najíst. Přidala byste se k nám na večeři?“

Při zmínce o večeři jí zakručelo v břiše. Ať měl na grilu cokoli, vonělo to božsky. Ale na druhé straně tady měla práci. To znamená, že nesmí na svého klienta zírat, povídat si s ním jako jeho známá a rozhodně s ním a s jeho přáteli nemůže večeřet. „Je mi líto, ale musím chytit loď.“

„Můžeme vás zavézt zpět kdykoli, pokud ovšem nemusíte jít domů. V tom případě bych vás nezdržoval.“

Zítra je zahájení veletrhu Art Basel. Angel bylo jasné, že to bude dlouhý a vyčerpávající den. Čekaly ji ještě konečné úpravy ve výstavním prostoru, než se objeví ty spousty celebrit. Angel měla v úmyslu strávit zbytek večera tím, že se rozhodne, co si na sebe oblékne. A pak to celé zopakuje s náhradním outfitem. „Neměla bych.“

„Rozhodně byste měla,“ namítl. „Šéfkuchař z *Diablo* stojí u grilu a předvádí se. To byste přece nechtěla zmeškat.“

Kovové držadlo kufříku jí skoro vyklouzlo z ruky. Vážně tu má Mylese V. Paquina? Takový mistr! Jeho restaurace *Diablo* stála v Design Distriktu a bylo to místo, kde si podávali dveře lidé, kteří jídlu rozuměli. Chtěla tam oslavit svoje třicátiny, ale neměla štěstí, nic nebylo volného.

„Pojďte,“ vyzval ji. „Dovolte mi, abych vás aspoň nakrmil.“

Angel těžce polkla poslední zbytky své rozhodnosti. Momentálně to vypadalo tak, že pokud bude takhle pokračovat, bude mu za chvíli zobat z ruky.

DRUHÁ KAPITOLA

Angel byla v ráji. Šéfkuchař se staral na masivním grilu o nádherně vonící kebaby a vítěz *Grammy* DJ Jordan bavil celý stůl svými pijáckými historkami z Ibizy. Modelky Jenny Xi a Rose Rachidová, výjimečně atraktivní párek, doporučovaly recepty a tipy na realitní investice. Alessandro (nechtěla mu říkat Sandro) hrál roli dokonalého hostitele. Byl srdcem celého večírku, bral od Mylese navržené talíře, smál se Jordanovým peprným vtípům a kladl Rose zvědavé otázky. V jedné chvíli dal Jenny číslo na svého realitního agenta. A při tom všem neustále doléval Angel víno a pobízel ji, aby ochutnala, co Myles připravil. Tohle všechno se odehrávalo na terase, která ležela pod hvězdami.

Během dezertu si přitáhl židli vedle ní. Plavky měl už suché a košili rozepnutou. Vypadal spokojeně a uvolněně. „Líbí se vám práce v Galerii Six?“ zeptal se.

Pravděpodobně se jen snažil navázat konverzaci, ale zasáhl cíl. Galerie Six byla jednou z nejlepších galerií na jihu Floridy a jednou ze dvou, které byly přizvány k účasti na Art Basel. Po pravdě řečeno byla na Angelin vkus trochu noc snobská, ale nestěžovala si. „Je to úžasné místo na práci,“ odpověděla. To nebylo daleko od pravdy.

„Jak dlouho tam jste?“

„Necelý rok.“ Angel si usrkla vína. Bylo jí jasné, že

by měla projevit zájem také o jeho práci. „Moc jste se mi líbil ve filmu *Stíny potřebují světlo*.“

Myles poslal na stůl dva talířky s kokosovým dortem. Alessandro jí jeden podal. „A jako člověk? Líbím se vám?“

Byl daleko krásnější než na filmovém plátně, daleko zajímavější. Rozhodně jí byl sympatický, ale připadalo jí zábavnější ho trochu poškádlit. „Víte přece, co se říká, když člověk osobně potká svého hrdinu.“

Přimhouřil oči. „Měl bych být polichocený, že jsem byl vaším hrdinou, nebo zklamaný, že jsem nedostal vašim očekáváním?“

Angel nebyla zklamaná. Dobře se najedla a výborně se bavila. „Dostal jste,“ odpověděla. „Děkuju za večeři. Byla úžasná.“

„Ještě neskončila. Ochutnejte ten dort.“

Ukázalo se, že to byla rada, kterou by bylo špatné neposlechnout. Dort byl lehký, krémový a lahodný. „Vím, že jste velká filmová hvězda a to všechno, ale jak jste získal Mylese Paquina, aby vám vařil večeři? V jeho restauraci se mi nikdy nedaří získat ani rezervaci.“

„Myles je můj bratranec.“

„Vážně?“ podivila se, ale i když se zadívala na šéfkuchaře pozorněji, nedokázala najít žádnou podobnost. Myles měl snědou pleť a husté vlnité vlasy. Nemohla ale samozřejmě jejich příbuzenství vyloučit.

„Byli jsme dětská dvojka... Vyrůstali jsme ve stejném domě. Jeho máma je moje *teta*, i když ne skutečná,“ vysvětloval.

„A to jste si po všech těch letech takhle blízci?“

„Nedokázal jsem se ho zbavit.“

Angel pocítila lehkou závist. Ona sama neměla žádné kamarádky z dětství. Byla to její vina, protože trávila většinu volného času ve svém ateliéru. A ateliér, to byl vlastně její dětský pokoj.

Když bylo po jídle, zvedl se DJ Jordan. Navzdory

svému zaměstnání, nebo snad kvůli němu, chodil rád spát brzy. „*Peace*, brácho!“ zavolal na Alessandra cestou ven.

„*Peace!*“ odpověděl mu Alessandro.

Chvíli poté se zvedla i Rose a oznámila, že s Jenny také odcházejí. Byla to nádherná černá žena, vysoká a elegantní. Vlasy měla spletené do stovek copánků, které jí padaly na šíji a měla výrazný francouzský přízvuk. „Ráda jsem se s tebou seznámila,“ prohodila k Angel. „A líbí se mi to jméno. Je to zkratka k Angele, Angelice, nebo k Angeline?“

„Jsem Angeline.“ To jméno bylo v její rodině celé generace.

„Ale to je francouzské jméno!“ rozzářila se Rose. „*Tu parles Français?*“

Angel se musela soustředit, aby dala dohromady kloudnou odpověď. „*Un peu... Je suis Haitienne... mais Americaine.*“

„*Je suis Marocaine,*“ zasmála se Rose. „Ale neboj. Nebudu tě mučit francouzštinou.“ Pak políbila Alessandra na čelo. „Zítřek platí.“

Alessandro si spojil ruce za hlavou. „Uvidíme.“

„Ach, nezačínej!“ napomenula ho Jenny. Pak objala přítelkyni kolem pasu. „Zítřa tam bude Gigi. Ta tě naučí chovat!“

Rose se naklonila k Mylesovi, který hleděl do mobilu. „Hej, ty! Mohli bychom jet stejným trajektem.“

„Já trajektem nejezdím,“ odpověděl Myles. „Mám svou loď.“

Rose a Jenny se rozzářily. „Hned jsi přitažlivější!“ vykřikla Rose.

„Není to jachta,“ upozornil je Myles.

„To je fuk,“ mávla rukou Jenny. „Pojďme!“

Ti tři zamířili dovnitř a zamávali jim. „Ciao!“ „Líbám!“ „Zatím ahoj!“

Alessandro zamával. „Vypadněte odsud! A dobře dojeďte!“

Angel se za nimi dívala. Nemohli být nápadnější. Odcházel, aby Alessandrovi poskytli prostor... k čemu?

„Znají cestu ven,“ řekl. „Nemusíte se tvářit tak ustaraně.“ Angel měla starosti, ale určitě ne o ně. Alessandro se na ni chvíli tiše díval. „Zahrajeme si hru. Jste pro?“

Jediná hra, kterou by měla hrát, by měla skončit převodem vlastnictví olejomalby a následně pak peněžních prostředků na účet galerie. Vyhráli by všichni. Angel nebyla tak nezkušená, aby si neuvědomovala, že obchod končí až ve chvíli, kdy peníze změní majitele. Možná to bylo tím jídlem, vínem, dortem a celou tou atmosférou sladkého života, ale... jo. Byla pro.

„Povíte mi jednu tajnou nebo zahanbující věc o sobě a já pak povím jednu vám. Nemusí to být nic vážného, žádná dětská traumata. Jen prostě... něco.“

Vztáhla ruku po své sklence. Tahle hra jí moc zábavná nepřipadala. „Vy první.“

„Dobře,“ přikývl. „Když mi bylo patnáct, ukradl jsem auto, sundal mu pneumatiky a za necelou hodinu je taky i prodal. Za ty peníze jsem si koupil PlayStation.“ Když viděl, jak se tváří, rychle znovu promluvil. „Panebože, vůbec nedokážu uvěřit, že jste mi na to skočila!“

„To není pravda?“

„Samozřejmě, že ne!“

„Takže je to hra na blafování?“

„Nikdy jsem neukradl auto,“ řekl. „Nikdy jsem neukradl vůbec nic! Chodil jsem na uměleckou školu a hrál jsem divadlo!“

„Tak jaký je účel té hry?“

„Vím, jak vypadám a co si lidé myslí, když mě vidí.“

Angel si pomyslela, že musí mít nějaká pokřivená zrcadla, protože z jejího pohledu představoval lákavé pokušení. „Divadlo?“ zeptala se a snažila se celou situaci odlehčit. „Ztrácíte u mě kredit pouličního drsňáka.“